

Sygn. akt II Kp 645/16/P

POSTANOWIENIE

z dnia 19 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie, II Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Górecka

Protokolant: prot. Michał Lebiest

w sprawie o czyn z art. 231 § 1 kk

po rozpoznaniu w przedmiocie zażalenia Ogólnopolskiego Stowarzyszenia
Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia”, na postanowienie
Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze z dnia 8 września
2016 roku sygn. akt PR 3 Ds. 532.2016 o odmowie wszczęcia śledztwa
na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 459 § 2 kpk, art. 465 § 1 i 2 kpk

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 września 2016 roku sygn. akt PR 3 Ds.
532.2016 Prokurator Prokuratury Rejonowej Kraków-Podgórze odmówił
wszczęcia śledztwa w sprawie:

*niedopełnienia obowiązków w dniu 3 czerwca 2016r. w Krakowie przez
Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego – Powiatu Grodzkiego w
Krakowie polegającego na odmówieniu wszczęcia z urzędu postępowania
administracyjnego w sprawie wymierzenia kary P4 sp. z o.o. w kwocie
75.000 złotych z tytułu nielegalnego użytkowania stacji bazowej telefonii*

cyfrowej i działanie tym na szkodę interesu publicznego, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk - wobec braku znamion czynu zabronionego.

Na powyższą decyzję Prokuratora, zażalenie wniósł Zbigniew Gelzok, pełniący funkcję prezesa zarządu Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia”, zaskarżając ww. postanowienie i zarzucając mu *naruszenie art. 7 kpk w zw. z:*

- 1. Art. 2, 7 Konstytucji RP w powiązaniu z art. 57 ust. 7 w zw. z art. 54 oraz 55 pkt 2 ustawy Prawo budowlane poprzez przyjęcie, iż obowiązujący w Polsce system prawny dopuszcza możliwość odstąpienia od wymierzenia kary w stosunku do inwestora, który przystąpił nielegalnie do użytkowania obiektu budowlanego.*
- 2. Art. 2 oraz 7 Konstytucji RP w związku z art. 90 ustawy Prawo budowlane poprzez przyjęcie, iż sprawca przestępstwa (samowoli budowlanej) ma prawo do użytkowania obiektu budowlanego, albowiem kary mogą być stosowane tylko w stosunku do inwestorów legalnie budujących obiekty budowlane i przystępujących do użytkowania przez uzyskaniem prawomocnej decyzji o pozwoleniu na użytkowanie lub po dokonaniu skutecznego zgłoszenia.*

W oparciu o powyżej przytoczone zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 231 § 1 kk *funkcjonariusz publiczny, który, przekraczając swoje uprawnienia lub nie dopełniając obowiązków, działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.*

Przedmiotem ochrony przestępstwa nadużycia władzy jest prawidłowość realizowanych zadań przez funkcjonariuszy publicznych. Strona przedmiotowa tego przestępstwa w typie podstawowym (art. 231 § 1 kk) polega na działaniu na szkodę interesu publicznego lub prywatnego poprzez przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariusza publicznego. Niedopełnienie obowiązków będzie polegać na zaniechaniu ich wykonania albo na nienależytym, niedbałym ich wykonaniu. Może ono polegać także na podjęciu przez funkcjonariusza publicznego działania w przypadku, gdy obowiązek na nim spoczywający polegał na powstrzymaniu się od pewnych działań (vide: komentarz Macieja Szwarczyka do art. 231 kodeksu karnego).

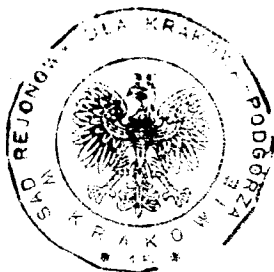
Sąd podziela stanowisko Prokuratora, zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie wskazuje, iż nie popełniono przestępstwa z art. 231 § 1 kk.

Nie powielając obszernej i trafnej argumentacji Prokuratora zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, którą Sąd w pełni akceptuje i z którą się zgadza, należy wskazać dodatkowo, że w podobnej sprawie, tj. dotyczącej możliwości wymierzenia kary w trybie art. 57 ust. 7 ustawy Prawo budowlane, za użytkowanie samowoli budowlanej, wypowiedział się już Naczelny Sąd Administracyjny, który w wyroku z dnia 21.01.2014r. sygn. akt II OSK 1920/12 stwierdził, że *w sytuacji samowolnego wzniesienia obiektu budowlanego nie jest dopuszczalne wydanie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, a w konsekwencji nie można uznać, że strona, nie uzyskując tego pozwolenia, narusza art. 55 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 1409 ze zm.). Innymi słowy, skoro strona nie może skutecznie ubiegać się o uzyskanie decyzji w trybie art. 55 Prawa budowlanego, to nie może tym samym naruszyć tej normy prawa, a to nie pozwala zastosować kary z art. 57 ust. 7 Prawa budowlanego.*

Przytoczone powyżej stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego jest jednoznaczne i nie budzi żadnych wątpliwości. Skoro więc przepis art. 57 ust. 7 ustawy Prawo budowlane nie daje podstaw do ukarania użytkownika samowolnie wzniesionego obiektu budowlanego, to tym samym nie zastosowanie wobec takiej osoby ww. kary administracyjnej, nie może wypełniać znamion przestępstwa nadużycia władzy, o którym mowa w art. 231 § 1 kk.

W tym miejscu, jedynie na marginesie, odnosząc się do załączonej do zażalenia kserokopii postanowienia, w którym organ w analogicznej sprawie nałożył karę administracyjną, należy zauważyć, że po pierwsze rozstrzygnięcie takie nie wiąże innych organów, a po drugie – postanowienie to nie jest prawomocne, a tym samym rozstrzygnięcie w nim zawarte może ulec zmianie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd orzekł, jak w sentencji postanowienia.

**Orzeczenie jest
prawomocne z dniem
ogłoszenia**

K